

Efe Ali Mert

Songül Yazıcıoğlu

Language A Turkish Literature

01.10.2025

Beyaz Mantolu Adam ve Bir Günü

Sabah uyandım ve kendimi kalabalık bir topluluğun içinde, hatta bir caminin önünde dilenirken buldum. Konuşmaktan genellikle uzak durmayı tercih ettim. Bunun benim için çok yararı da zararı da oldu. Kelimelerin ne kadar güçlü bir iletişim aracı olduğu belirtilse de aslında çok manipülatif bir araç olduğuna inanıyorum ve kendimi karşı tarafa tam manasıyla aktarmanın kelimelerin ötesinde bir yolla gerçekleşeceğine inanıyorum. Ayrıca geçmişte yaşadığım durumların beni konuşmaktan alıkoymasını da sebeplerden biri, bu vazgeçilmez bir gerçek. Uzun bir süredir konuşmamayı ve toplumu sadece izlemeyi uygun buluyorum; tam bir "rüzgâr nereye eserse" misali... Çocukları izliyordum; gülüşlerini, koşuşlarını... Çocukların ve yetişkinlerin çok farklı olduklarını düşünmüyorum. Kimisi askercilik oynar, kimisi hırsız-polisçilik oynar, kimisi evcilik oynar, ama ben? Ben bir oyunbozan mı oldum, yoksa bir oyunbozan olmaya mı sürüklendim? Kendi oyunumu oynamam beni neden oyunbozan yapsın ki? Bu düşünceler arasında boğulurken bir kadının elime para bıraktığını fark etmemiştim. Fark ettiğimde cebime attım ve bir ihtiyar yanıma yaklaştı. Onu gölgeye götürmemi istemişti; dediğini yerine getirdim ve bana aniden, "Dilenmeye utanmıyor musun?" tarzında bir soru sordu. Dürüst olmam gerekirse, normalde çok düşünmesem de çok korktum ve hemen işine yardım etmeye çalıştım. Çok zorlandım ama en azından bir şekilde yardım etmeye çalıştım. Bunu neden yaptım bilmiyorum. Kendi içimde, kendi kendime çelişmem bazen çok ilgimi çekmekte. Belki de beni devam etmeme sürükleyen şeyler bu tarz şeylerdi. Yolda yürürken çok şık bir adamın elinde çok güzel bir manto gördüm. Adam ne

kadar paramın yetmeyeceğini ısrarla belirtse de biraz ısrar ettim. Kadın mantosu olduğunu söylemişti. Ha kadın mantosu ha erkek mantosu, benim hoşuma gittikten sonra ne önemi var ki? Ne kadar zor da olsa mantoyu alabildim. Günün devamında ise güneş tepedeydi. Beni turiste benzettiler ve sanırım dalga geçmeye çalıştılar ama ne kastetmeye çalıştıklarını anlamadım. İnsanlar teker teker yanıma gelmeye başlamıştı. Bu, benim de toplumun bir parçası olduğum anlamına mı geliyordu? Bundan sonra ise sahile gittim. Sahildeki insanlar bana dik dik bakıyorlardı. Sanki hasta gibi şeylerin fısıltısını duydum, ama bu fısıltılar sonra "sapığa" dönüştü. Ne olduğunu şimdi kavramıştım. Belki de buraya hiçbir zaman ait olamayacağımı işte o gün tekrar öğrenmiştim. Belki de ait olduğum yere gitmem gerekiyordu...

İSTEK BİLGE KAĞAN OKULLARI

Kelime Sayacı : 351

Works Cited

Atay, Oğuz, Korkuyu Beklerken, İstanbul 2018, İletişim Yayınları.